Oooooooh! Que maco!

Passejades per el Parc de Collserola.

La **Serra de Collserola,** com a la serra de marina, el Montnegre i el Garraf, forma part de la serralada del litoral, un sistema muntanyós que s'estén uns 300km., paral•lel al Mar Mediterrani, des de la desembocadura del riu Ter a la plana de Castelló.

El massís de Collserola, de 17km de llargària i 6 km d'amplada limita el nord amb la vall del Besòs, el sud amb la del Llobregat a l'est limita amb el pla de Barcelona i a l'oest ho fa amb la depressió del Vallès.

Dels nombrosos turons que componen el seu perfil, el Tibidabo és el més alt (512m.) Collserola mira el mar des de un pendent molt pronunciat i al Vallès des de nombroses valls, suaus i boscoses. Aquestes diferències de ralleu queden reflectides en el clima, que dona vessants assolellats amb prats, brolles i garrigues on predominen els boscos d'alzines, roures i pins. És en definitiva un ric mostrari de paisatges mediterranis.

Es tracta, el capdavall, d'una veritable superfície verda de més de 8.000ha situades entre els rius Besòs i Llobregat, en mig de l'àrea metropolitana de Barcelona.

2 de febrer

Divendres al vespre, varem iniciar la sortida que preparàvem des de feia uns quants dies. El lloc de trobada va ser davant del camp de futbol de la universitat autonoma de Bellaterra. Uns havíem arribat amb ajuda del Gps i altres seguint les indicacions de l'escrit de la sortida.

Després de sopar, quan més o menys ja érem tots, la Maria i en Josep ens van convidar a prendre cafè a la seva auto. Varem arribar a ser 15 persones dins! Hi ha fotografies que ho demostren. Semblava el "camerote de los hermanos Max"

3 de febrer

Dissabte, d'hora i amb un fred que deu ni do, varem deixar les autos al pàrking de l'àrea de lleure de Santa Maria de Vallvidrera. Allí vem començar la passejada fins el **centre d'informació** on vem veure un audiovisual que parlava sobre la Serra de Collserola. Guau!!! i el **Museu-Casa Verdaguer**. Després de fer una tomb fins la Font de la Budallera, amb la Torre de Collserola sobre i de passar la bota, vem anar a dinar a les autos.

Com què teníem el temps contat per poder arribar d'hora al **Cosmo Caixa**, no els vem deixar fer la migdiada i després del cafetó comunitari, arrencàrem les autos per arribar al museu de la ciència. Va ser una mica complicat aparcar les 16 autos. Hem de dir que alguns i algunes van aprofitar la foscor i la comoditat dels seients del Planetari per somiar...

A dos quarts de vuit ja t o a arrencar el motor de les autos per endinsant-se cap a la Serra de Collserola per poder anar a **Can Borrell** on varem sopar i passar la nit.

Després de sopar i de la guerra de tovallons, en Jaume i la Mercè, ens van fer una demo de com entrar un una auto tancada per dins, amb les claus dins i amb dos fills dins...

4 de febrer

Ahir, diumenge, també els varem fer llevar d'hora per poder fer una passejada cap a la masia de Can Coll, prenent un itinerari que transcorre per una zona on conviuen camps de correus amb boscos de pi blanc molt ben conservats amb un sotabosc d'alzines i roures. Vem fer una parada a la Font de Sant Pau que ha estat durant anys cobert per la vegetació però ara l'han recuperat i és un lloc agradable i acollidor.

Arribats, a Can Coll, Centre d'Educació Ambiental, ens esperaven els voluntaris del Parc, ens van guiar per la granja on una burra estava prenyada. Teníem previst que paris aleshores però ja sabem com son els rucs...

També visitàrem la masia del segle XV, ara un museu de la vida rural.

Al finalitzar l'estada a Can Coll, ens va costar una mica decidir sí tornàvem abans o després de dinar, a recollir les autos. Al final varem decidir fer-ho després. Uns quants, vem fer lo establert: dinar de picnic encara que el temps no acompanyava gaire. Mentre dinàvem vem tenir visites dels acas que decidiren dinar dins l'auto i ens portaren des de truita de patates calentona a una cervesa ben fresca a unes olives que ara no recordo com les va anomenar en Xavi. El cafè sí que el varem fer calent i asseguts, repartits en diferents autos.

Els que tenien una tornada més llarga varen marxar després del cafè i els que, aquest cop ho teníem a tocar de casa, ens varem quedar fent la xerradeta fins que decidirem anar a buscar les autos a Can Borrell, on molt amablement molts es van oferir a portar-nos.

Quan ja marxàvem, l'Anna i en Josep també ens varen voler ensenyar que no cal utilitzar la porta per entrar, que si et deixes les claus dins l'auto, per la finestra també hi pots entrar...

Això és tot, fins la propera sortida i què corri la bota!

Agraïments:

Silvia Manpel i voluntaris del Parc

Lluis i Josep del Restaurant Can Borrell

Toni Soler i Clara Roca

Maritxell Navarro i personal de seguretat